

آب رُکنی (رکنآباد)

آب رُکنی از جمله آب‌هایی است که از روزگار باستان، روح و جسم خسته‌ی مسافران تازه وارد به تنگ الله اکبر را آرامش می‌بخشید. «حافظ» در وصف این آب چنین سروده است:

فرق است ز آب خضر که ظلمات جای اوست

تا آب ما که منبعش الله اکبر است

خوشا شیراز و وضع بی‌مثالش

خداوندا نگهدار از زوالش

ز رکن آباد ما صد لوحش الله

که عمر خضر می‌بخشد زلالش

قنات رُکنی در سال ۳۳۸ هـ. ق به فرمان «رکن‌الدین حسین دیلمی» فرمان‌روای وقت فارس در ۱۲ کیلومتری شمال شیراز احداث و از آن جا به سمت شهر راهی شد.

در روزگار زندیه، آب رکنی را به داخل شهر کشیدند و هم‌همی مردم شیراز از آن بهره‌مند شدند.

تاریخ نگاران درباره‌ی گواری این آب، توصیف‌های زیبایی نوشته‌اند.

ادوارد براون می‌نویسد:

«از دیدن آب رکنی لذت بردم؛ آب زلالی که از سرچشمه‌ی کوهستانی رکن‌آباد بیرون می‌آید چشم را، و صدای ریزشش

گوش را، نوازش می‌دهد. من نیامده بودم که آب رکن‌آباد را برای خود او دوست بدارم زیرا می‌دانستم که جز مستی آب چیز

دیگری نیست. ولی رکن‌آباد را از این جهت دوست داشتم که نام او با چیزهای دیگری که من دوست می‌داشتم قرین و شاید

مشابه بود. زیرا هر کس که حافظ را دوست بدارد طبعاً شیراز و رکن‌آباد را دوست دارد و حتی به عقیده‌ی من اگر کسی حافظ را هم دوست نداشته باشد نمی‌تواند از دوست داشتن رکن‌آباد خودداری کند، زیرا این نهر بر اثر فکر و قریحه‌ی یک شاعر [(حافظ)] جزء آثار جاویدان طبیعت شده است...»

در دهه‌های گذشته، باغداران و کشاورزان، از آب‌رکنی برای آبیاری کردن زمین‌های خود استفاده می‌کردند و در چند سال اخیر سازمان فضای سبز شیراز با ایجاد نهر و آب‌راهه، این آب را دوباره به تنگ الله اکبر رسانده است.

نگاه کنید به **شیراز نامه**، آثار عجم، **فارس نامه‌ی ناصری و شیراز شهر جاویدان**.

یک سال در میان ایرانیان، ص ۳۶۰.

سرچشمه آب رکنی در محلی بالاتر از پاسگاه پلیس‌راه شیراز - مرودشت است که در میان جویی که درختان زیبا آن را فراگرفته‌اند، روان می‌شود و به سمت تنگه به راه می‌افتد

سرچشمه آب رکنی در محلی بالاتر از پاسگاه پلیس‌راه شیراز - مرودشت است که در میان جویی که درختان زیبا آن را فراگرفته‌اند، روان می‌شود و به سمت تنگه به راه می‌افتد